

PENCKÓFER JÁNOS VERSEI

[Meggyengültem, uram...]

Meggyengültem, Uram; így a Szarvasok
Zsoltáraival nem indulhatok feléd:
a digitállekészek hálózatfóhászai
még most is úgy zsibbasztanak, mint
eredendő bűneim, mintha csak
emberi beszédem nem is áldozata
lett volna azoknak, s mintha szarvas-
szavaimmal is úgy kéne megszólalnom,
mint a meghirdetett világüdvük,
mintha sosem lettem volna angyal-
harcok hőse, Papó kis vitéze, akit
egyetlen bölcsesség-kérésre kértek,
hogy legyen meg a Te akaratod; a Te
akaratod.

Legalább a szegény jó nyom-követőm,
a szegény jó Apám fegyvert ne fogott
volna, s akkor én sem kőszavakkal
indulok neki, hogy énrám ő sohase
célozzon, sohase hívjon, mert nekem
az ő hazája többé nem lehet hazám, én
őt a szarvaimra tűzöm, s ízzé-porrá
zúzom; jaj, hogy Édesanyámnak én mit
üzentem, inkább mondtam volna: egyszem
fia fájdalom-fájl, egyszem fiát hősz
kibernetikánk janicsárjává tették,
és nem, hogy többé sosem láthatja
már arcomban az arcát; arcomban
az arcát.

Ne igyak Tiszta Forrásból, ne fogadjon
be a Szarvas-Zsoltárok Magukból
Megújuló Kórusa, ha tudtam: ezt
jelenti majd a málépogácsák és
krumpligancák friss melege, Papó
réznyelű bicskáján a szalonnaszír
megcsillanása, hogy mit is ropog a
venyige tüze, a spórban dúló háború,
a Lajos bátya szájából kirajzolódó
csillagos nagyég, Doberdó, és a fél

láb, „azt a kutya szentjít”, hogy milyen nagyon nagy művészet egy nemzet alásüllyesztése; ó, egy nemzet alá-süllyesztése.

Miféle büszke vad ez, melyik büszke nép fia ez, kérdeznék – na, szép kis újhaza-hordozó, mondanák, ha bárki látná ezt a kisebbedett, kivérzett térdet, hogyha megmásulás-kereső programmal, hogyha műangyalideg-érzékelőn keresztül befoghatnák ezt a Hozzád-fordulásom, ezt a Szarvasok Zsoltáira fölkészítő mormolást, de úgy se, Uram, úgy se értenék, miféle Súlyod van Neked, mely évszázadok óta megújulva szakad a fejünkre, s mégis fölfelé emel; mégis fölfelé emel.

**Mikor a XXI. század első,
Magyarországról jött turistáiban összekeveredett
Verecke, Huszt és Técső hangulata, mikor a
Nereszen-hegy és a *Kápolna-domb* eredetmondá-
jában sajátos honfoglalói örökséget éreztek, és az
személyes sorsfelismerésként fogott zenét bennük**

A paradicsom meghódítása morajlott fel a füstüvegen innen, mitől táltosdobok, regősajok fájdtak belé a kinti szűrületből. A legelső itteni napnyugta kísértésében indult az Ikarus, s a honfoglaló hangzavart benne mégis egy többszáz évvel későbbi kérés írta felül, a ne eressen, ne eressen, ne eressen húségsóhaja.

Ez is egy új magyar naplemente, ez a görögös zenéhez szelídített ikarusi alászállás, amely benne azt a sors-tragédiát hozza elő, mikor a tatár nyilvessző útját testével állta el a hűségese komorna, csak hogy a királynét

védje? S a haldokló sóhaját – ne-re-szen –
miért hogy e bealkonyulás idézi s nem
a monda-hagyta hajnal?
Szerelmes Isten – kulcsolódott össze az
ölében két keze – most érti csak, hogy a
kiválasztottak felé mindig egy kilőtt
nyílvessző fúródik, és mi mindannyian
kiválasztottak leszünk. Tudom-e, hogy
a mi sajátos alkonyunkat merre komponálják?
Azt mondom, nézzen a Nereszen mögé, az
több mint hegy, s a Kápolna-domb több
mint egy komorna sírja?

FODOR GÉZA VERSE

Viharos Hold a Jávoron

Mikor ránk zúdult ez a szél
Barbár álmait sulykolva
Harapta, mint jó fejszeél
Fénylő fáinkat, derékba

Kövek őszi bocskorával
Felvont szája teli szennyel
Bitorol itt őszi várat
Köpve ránk: – neki ez tender

Szaladna fel égbe a füst
Hogy a Teremtő se bírná!
Tán maródna itt minden rüsztt –
Ami, tudjuk, buta ábránd

Bűn meg átok eredendők
Pedig intettek apáink
Szemünkbe dől rettentő erdő
Mégsem látunk el a fáig

Medvék bújnak tüink fokán
Vicsorognak, mégis hiszed
Tőlük kapod meg a mannád
Mézként, mint menyeyi lisztet